

Szám.

esonfá-
a 3 frt.,
k 1 frt
r., Kor-
es ada-
icsi.

ét fejezi
mulat-
szóra-
smányt
y jutal-
nyzik a
hol küll-
oztatva.

őfizetés,
kereire.
elgetnie
gjobbat
adni s a
gindulo
atva; az

en szám
yszintén
artja az

a, a jövő
odva fog

ácsi.

elésöket

lványok
enaem-
atala.

um-épület.
ársulat.

KIS LAP

KARÁCSONY REGGELÉN. (Lásd a 391. lapon.)

XXV. kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. december 23-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

KATINKA sietett a gyaloguton előre, hogy utolérje az ispánt, még mielőtt ez Várhalmyval találkozik; mert egészen elvörösödött a gondolatra, milyen szegény lenne az, ha épen az a sajátságos aggastyán is hallaná a dolgot, ő, aki mint valami jós, előre mondta! Szinte futott s amint egy kanyarulatot megkerült, egyszerre ott állt — Várhalmy és az ispán előtt. Az ispán beszélt valamit, Várhalmy hidegen, közönyösen hallgatta, de aztán mindketten meglepetve néztek az eléjük toppant leányra. Katinka is meg volt zavarodva, hogy hamarjában szólni sem tudott, csak bámult rájuk.

— No's, talán neked is van valami dolgod velem? szólt Várhalmy.

— Nem... nincs... az ispán urat kerestem...

— Engemet? szólt az ispán gúnyosan. Nincs nekem semmi dolgom veled.

— De igen, van, nekem van... óh, ugy, de ugy megbántam! nem tudtam, mit cselekedtem, megvallom, hogy rosszul tettem, bocsánatot kérek, csak ne bántsa a szegény bácsiékat, hiszen ők nem tehetnek róla. Oh, kívánjon tőlem akármit, csak rajtok ne álljon boszut, ne tegye tönkre őket!

Beszélt volna tovább is, de nem tudott s keserves zokogásra fakadt. Az öreg Várhalmy meglepetve nézte.

— Miről beszél ez a leány? kérde aztán.

— Soh'se tessék rá ügyelni, haszon-

talanság az egész; felelt az ispán kissé megzavarodva.

Katinka zokogástól akadozva mondá:

— Nem, az nem haszontalanság... szegény rokonaim koldusbotra jutnak, még pedig miattam... ha meg nem bocsát nekem!

Aztán Várhalmyhoz fordulva, könnyes szemekkel sohajtá:

— Oh, milyen igaza volt, hogy csak baj és szomorúság lehet ott, a hol én vagyok! Akkor még nem hittem, de most már tudom, milyen szívtelen, önző, gonosz voltam! Megteszek akármit, bocsánatért könyörgök, csak jóvá tehessem!

Az öreg Várhalmy látzott, hogy erővel titkolja meghatottságát; Katinka őszinte megbánása, kétségbeesése legyőzte a komor aggastyán ridegségét. Az ispánhoz fordulva, így szólt:

— Ugy látszik, ez a gyermek igazán megbánta tettét. Nem tudom, mit tett, de végre is még gyermek, nem lehet valami olyan rettentő nagy bűn, bocsásson meg neki.

— Ha épen csak azt akarja, nem sokat törődöm vele; felelt az ispán félvállról. De a többi nem tartozik rá, kár pityeregnie és ne is higgye, hogy változtatok ő miatta a terveimen.

— Most már csakugyan érdekel a dolog. Hát miről beszél ez a leányka?

— Nem érdekelheti az önt, Várhalmy ur, ne törődjön vele. Nem is lehet már azon segíteni. Azt teszem, a mi nekem tetszik.

— Oh, hát csakugyan tönkre akarja tenni szegény rokonaimat! kiáltá Katinka kétségbeesetten.

Vár
leányra,
megfogt
ispánhoz

—
gyermek
áll, de m
beszélek

Az
akart sz
mutatott

—
egymáss
mi gonc
emberek

Pán
Katinká
kidőlt fa

—
miért k
hoztál r

Ka
—
mind hi

—
Ka
szépitett

a jó bác
boszura

döntötte
Minden

a régi
szállt, m
maga fő

Az
nézett rá

—
nagyot,
teheted.

Várhalmy komolyan nézett hol a leányra, hol az ispánra, aztán hirtelen megfogta Katinka kezét és így szólt az ispánhoz:

— Kérem önt, teljesítse e bünbánó gyermek kérését; ön nem teszi, ez jogában áll, de még megbánhatja. Jer, leány, hadd beszéljek veled.

Az ispán most már kissé ijedten akart szólani, de Várhalmy parancsolóan mutatott az utra:

— Menjen innen, nincs beszédünk egymással. Annyit már sejtek, hogy valami gonosztságot tervez. Ismerem én az embereket. Jőjj gyermek!

Pár percz mulva már messze járt Katinkával. Egy árnyas helyen leült egy kidőlt fa törzsére és így szólt:

— Most beszélj el, mit vétettél, miért kértél bocsánatot, micsoda bajt hoztál rokonaidra. De őszintén beszélj!

Katinka busan felelé:

— Elmondok mindent, de az már mind hiába, ha segíteni nem lehet.

— Azt majd meglátjuk. Beszélj!

Katinka elmondott mindent, nem szépitette saját viseletét; elbeszélte, hogy a jó bácsi intése daczára, hogy ingerelte bosszúra az ispánt, milyen szomorú sorsba döntötte a családot, mely őt befogadta. Minden szavából látszott, hogy ez nem a régi Katinka többé, hanem magába szállt, megtért, el van szomorodva saját maga fölött.

Az öreg néhány perczig komolyan nézett rá, aztán így szólt:

— Valóban nagyot vétettél, olyan nagyot, hogy a magad erejéből jóvá nem teheted. De ha igazán megbántad, a mit

elkövettél és kész vagy szenvedni, hogy jóvá tedd, akkor talán lehet segíteni.

— Oh, mindent megteszek, mindent! kiáltá Katinka.

— No's, majd meglátom. Most menj haza és mondd meg a bácsidnak, hogy még ma meg fogom látogatni, várjon reám. Te pedig légy készen arra, hogy ezentul igazán rossz dolgod lesz.

Katinka ámult is, örült is. Nem értette az öreg szavait egészen, de annyit érthetett, hogy segítséget ígér. Valami rossz dologgal is fenyegeti, de az mindegy, csak segítsen.

Futva ment haza és elmondta a bácsinak és a néinek, hogy az öreg Várhalmy jön mindjárt látogatóba. Ugyancsak csodálkoztak e ritka eseményen, de nem volt sok idejük, hogy a fejüket törjék, mert rövid idő mulva csakugyan belépett az öreg Várhalmy. Komoly arccal köszönt, azután kérte, hogy küldjék ki a gyermekeket, ami azonnal meg is történt.

Az öregek sokáig maradtak bezárkózva. Végre hívták Katinkát, ki nagy izgatottsággal várta, mit fog hallani. Azt látta, hogy a bácsi és Anna néni ragyog az örömtől, de Várhalmy csak olyan sápadt, komoly, mint mindig. Várhalmy magához hívta Katinkát és így szólt:

— Nagy bajt hoztál jó rokonaidra, de megmentem őket. Elég gazdag vagyok. Nem a te kedvedért teszem, hanem mert nem engedhetem meg, hogy egy olyan gonosz ember, mint az ispán, győzzön becsületes emberek fölött. De egy föltételt mégis kötök hozzá és ez a föltétel téled függ. A segítségért, melyet én adok, nyerni akarok valamit. Nekem szükségem

van házamban valakire, aki mindenféle házi dolgot elvégezzen, mert öreg cselédem már nagyon elgyöngült, aztán nem is való mindenre. Szemeim roszak, szükséges, hogy valaki nekem fölolvasson, helyettem levelet írjon, egy szóval, mindent végezzen. Te már elég nagy vagy, hogy ezt mind teljesítsd, ha akarod. De arra figyelmeztetek, hogy nálam nem lesz jó dolgod, én kemény, mogorva ember vagyok és házamban szomorú lesz az életed. Ezt előre kijelentem, nehogy azt mondhasd, rászedtelek. És ha egyszer ott vagy, ott kell maradnod, különben én teszek úgy, mint most az ispán. Tehát gondold meg, aztán szólj.

Katinka megragadta Várhalmy kezét, megcsókolá és könyezve mondá:

— Oh, nincs mit meggondolnom, mindent örömmel teszek, amit kívánnak tőlem. Csak a néniék legyenek megmentve!

— Jól van. Holnap tehát átköltözöl hozzám.

S ezzel Várhalmy eltávozott.

Másnap Katinka már átköltözött az öreg Várhalmyhoz.

Mikor oda ment, titokban olyanformát gondolt, hogy az öreg talán csak ijesztgette, mikor azt mondta, hogy ott rosz dolga lesz. De csakhamar meggyőződött, hogy az bizony igaz volt. Várhalmy komor, szeszélyes öreg ur volt s Katinkának, ki eddig soha semmit sem tett mások kedvére, most ugyancsak keservesen esett, hogy kora reggeltől késő estig lesni kellett az öreg szeszélyeit. Néha órákig kellett felolvasni oly könyvből, melyet ő nem is értett s szinte belerekedt

a sok olvasásba; majd meg csöndesen kellett lennie, mikor Várhalmy órákig elgondolkozott, de azért Katinkának távozni nem engedett, mert egyszerre csak eszébe jutott valami s akkor annak rögtön meg kellett történni.

Eleinte kedve lett volna Katinkának olyformát gondolni, mint hajdan, hogy ő a legszerencsétlenebb teremtés a világon, csupa igazságtalanság történik vele; de csak egyszer gondolt ilyet, aztán maga megpirongatta magát.

— No persze, az kellene csak, hogy visszatérjek régi hibámra. Nem elég bajba kevertem én magamat? Hálásnak kell lennem, hogy ilyen szerencsésen kimenekültem, nem furdal a lelkiismeret, szegény rokonaim meg vannak mentve. Várhalmy ur, akármilyen mogorva, mégis nemes, jó ember, ő mentett meg minket, nélküle most Anna néniék ki tudja hol nyomorognának, engemet pedig átkoznának; egész életemben sem tudtam volna jóvá tenni, a mit ellenök vétettem. Várhalmy ur bizony megérdemli, hogy hálás legyek iránta. Aztán meglehet, hogy idővel majd kissé megszeret. Anna néni mondta, hogy a szegény öreget hajdan sok keserűség érte, mindenkit gonosznak hisz. Be fogom bizonyítani, hogy én nem vagyok az... nyájas leszek, kedvében járok és iparkodni fogok, hogy kissé felvidítsam. Legalább azzal meghálálom jótettét.

Katinka, mikor így elszánta magát, nem is tudta, hogy nagy győzelmet nyert saját magán. A régi önző, szivtelen, szeretet nélküli Katinka eltűnt s egészen másvalaki lett belőle, a jó és nemes érzelmek egészen átalakították. Mindig csak arra gon-

dolt,
met,
jesite

maga
abba
rövide
gett K
óráig
tinka
vigan
és egy
hogy
pedig
nem is
Nem
valaki
kával
néniék
már n
és mi
nemcs
majd

—
neki A
épinsé
kevésb
sodort
mentet
ségéve
meg na
meg is
akit m
mamác

K
hitte e
meg so
mit ke
Gábor

dolt, kinek és mivel okozhatna valami örömet, magával nem törődött s vidáman teljesítette a legkellemetlenebb dolgokat is.

És az öreg Várhalmy lassan-lassan maga sem tudta, hogy: de mindinkább abba hagyta mogorvaságát. Eleinte csak röviden, aztán mind hosszabban elcsevegett Katinkával, utoljára pedig egy fél óráig sem tudott meglenni nélküle. Katinka a szemeiről leste el, mit kíván, aztán vigan elfecsegett mindenféle bohóságról és egyszerre csak azon vette magát észre, hogy biz ő még nevetni is tud, végre pedig eltréfálgat, sőt játszik is, mintha nem is a régi embergyűlölő lett volna. Nem bánta most már, sőt szerette, ha valaki jött a házba, ő maga pedig Katinkával majd mindennap átsétált Anna néniékhez. Itt is egészen más nap süttött már most, mindenki vidám, elégedett volt és mikor Katinka odajött látogatóba, nemcsak hogy szívesen látták, hanem majd megfojtották a nagy ölelésben.

— Tudod, kedves leányom, mondá neki Anna néni, az igaz, hogy azelőtt épenséggel nem érdemeltél szeretetet és kevésbe mult, hogy veszedelembe nem sodortál minket; de azután mégis csak te mentettél is meg, most már Isten segítségével lassanként rendbe jövünk. Azt meg nagy örömmel látom, hogy teljesen meg is változtál, kedves, derék leány vagy, akit mindenki szeret. Lesz majd öröme mamádnak, ha újra lát.

Katinka elpirult, mert nem igen hitte el, hogy érdemes a dicséretre; de meg sokat gondolkozott ő maga is arról, mit kell tennie, ha majd a mama hazatér Gábor bácsival. Alig várta, hogy meg-

jőjjenek, mert hisz azok ellen is annyit vétett, azt is jóvá kell tennie. Ugy vágyott nyakába borulni annak a kedves, jó mamának, ki őt annyi szeretettel nevelte s ki iránt ő olyan háládatlan volt. De ezentul nagyon fogja szeretni és a jó mama meg fog bocsátani. Katinka ezt bizonyosan tudta, annál bizonyosabban, mert hosszú, nagyon hosszú levelet irt a mamának, megirt mindent és a mama felelt is, leveleiben nagy örömet fejezve ki Katinka változása fölött. Így aztán Katinka előre örülhetett a viszontlátásnak.

Nem sokára azonban szomorú hír is jött a mamától: a jó Gábor bácsi meghalt, nem segített rajta az idegen éghajlat sem, messze, idegen országban temették el s a mama tudatta Katinkával, hogy nemsokára haza fog már most térni a kis Vilikével, ki ugyancsak megnőtt egy esztendő óta, mióta Katinka nem látta.

Katinka őszintén megsiratta a jó Gábor bácsit, de annak meg örült, hogy a mamát nemsokára látni fogja ismét. Az nem jutott eszébe, hogy épen ezzel jut nagy megpróbáltatás elé s még csak ezután kell kitűnni annak, hogy csakugyan, igazán nem a régi Katinka ő többé.

Néhány hét mult a mama utolsó levele óta, mikor egy reggel Várhalmy nagyon komoly arccal így szólt Katinkához:

— Kedves leányom, fontos beszédem van veled. Egész életed attól függ, a mit most felelni fogsz, azért jól gondold meg. Mamád haza érkezett Budapestre s már több levelet váltottam vele felőled. Tudod, kedves leányom, mikor idehoztalak a házamba, inkább büntetésből tettem. Ak-

kor én még az egész világra haragudtam; de rajtad és derék rokonaidon megesett a szívem, rokonaidon segitettem, téged pedig ide vettelek, hogy kemény leczke által lakoltassalak. De te kifogtál rajtam: kedves, nyájas, derék leány lettél, fölvidítottad öreg napjaimat s én nagyon megszeretted, azt óhajtanám, hogy mindig itt maradj nálam. Irtam tehát mamádnak, hogy hagyjon itt. Ő azt felelte, hogy magad határozd el, itt akarsz-e maradni, vagy pedig hozzá térsz-e vissza. De tudnod kell, hogy mamád Gábor bácsi halála óta megint nagyon szegény, keze munkája után kell megélnie, ott tehát szomorú élet vár rád, míg ha itt maradsz, én gyermekemnek foglak tekinteni, én pedig gazdag ember vagyok. Tehát válaszs!

Katinka elsápadt s jó ideig szótlán maradt; aztán könyezve mondá:

— Bácsikám, édes jó bácsikám, hogy tudjak én választani! Ha elmegyek, azt fogja hinni bácsikám, hogy háládatlan vagyok, megfeledkezem nagy jótettéről, pedig soha, soha sem felejttem el. Oh de...

Megakadt, nem mert tovább szólani.

— No's, szólj őszintén, ne tarts semmitől, nem neheztelek, bármit választasz. Mi az a »de«? Talán mamáddal akarsz visszatérni, nyomorogni, szegénységet szenvedni?

— Igen, ha lehetne, azt tenném. Szegény kedves jó mamámnak szüksége lesz reám... én már nagy vagyok, erős, tudok dolgozni s én segíteni fogok neki; ha pedig egészen nagy leszek, dolgozom helyette is, mint ő tette érettem, mikor én még kicsi voltam... pedig nem is voltam igazi, édes gyermeke, mégis ugy-

szeregettem, mintha édes mamám volna. Oh, én olyan hálátlan voltam iránta, most vigasztalója, támasza szeretnék lenni. Ha szegények leszünk is, boldogok lehetünk, mert szeretni fogjuk egymást. Édes jó bácsikám, ne haragudjék... ereszzen mamámhoz!

Várhalmy szemében könny ragyogott, aztán megölelte, megsókolta Katinkát s így szólt:

— Már pedig én nem eresztelek, nem biz én. Inkább nézd meg, hogy ma korán reggel, míg te aludtál, ki jött ide.

A szomszéd szoba ajtaja felnyílt és Katinka mostoha-anyja lépett be a kis Vilikével.

— Mama, édes jó mama! kiáltá és nyakába borult a jó mamának. Sirtak az öröm miatt.

Mikor már eleget örültek, Várhalmy mosolygó arccal mondá:

— Ugy bizony, nem eresztelek és hogy mégis mamáddal és Vilikével együtt légy, hát őket sem eresztem. Ha azt választottad volna, hogy itt maradsz kényelemben, jólétben, míg mamád szükségét szenved, akkor nem tartottalak volna meg. Meggyőződtem, hogy szived igazán megtisztult a gonosz indulatoktól; örömem, vigasztalóm leszesz öregségemben, meggyógyítottál régi embergyülölő szomorúságomból. Mától fogva nemcsak a mama leánya vagy, hanem az enyém is és mindnyájan boldogan fogunk itt élni.

Ugy lett, miként az öreg Várhalmy mondta. Messze földön nem volt olyan vidám, elégedett ház, mint a Katinkáéké, hacsak nem az Anna néniéké, hova gyakran ellátogattak. És mikor a régi dolgok-

ról be
a kise

Maga
nak g
míg sz
pedig
szere

KA

O

P

K ED
m
öröm, v
hol vic
nem his
Karács
ban a fa
vel, test
V
anyia
ság tel

ról beszélgettek, Katinka gyakran mondá a kisebbeknek:

— Tanuljatok az én történetemen. Magamat szerencsétlenné tettem, másoknak gondot és szomorúságot okoztam, a mig szivemben nem élt a szeretet; mióta pedig igaz szeretettel viszonzom mások szeretetét, mindnyájan boldogok vagyunk.

KARÁCSONY REGGELÉN.

(Képpel a czimlapon.)

OLY édeset álmodtam!
Ott jártam a boltokban,
Sok játékkal játszadoztam,
Csokoládét szopogattam,
S íme hogy fölbredek.
Harisnyjában mit lelek?
Kis fajankót. Illik neki,
Ha kezén a bádog csészét
Zajjal összeütögeti.

S meg azután mi esett ki?
Megtudjátok, ha megmondom:
A legislegjava bonbon.
Ugy-e Jézuskám, te voltál
Ki álomban oly kedvesen,
Olyan biztatólag szóltál!
Most teljes az örömöm —
Ó köszönöm, köszönöm!

PALIKA BOTLÁSA.

— Karácsonyi történetke. —

(Két képpel a 395. és 396. lapokon.)

KEDVES ünnep a Karácsony mindenütt, még a szegények házikójában is öröm, vigság lakozik ekkor mindenütt, a hol vidám, boldog gyermekek élnek. De nem hiszem, hogy sok helyen lenne vigabb Karácsony, mint ott abban a csinos uri házban a falu szélén, a hol Palika lakik szülei-vel, testvéreivel, meg a jó Péter bácsival.

Vendéget sem kell hívniok, maguk is anyian vannak, hogy egész nagy társaság telik ki belőlök. Hatan vannak test-

vérek, még pedig öt aranyszőke hajú, piros képtü leányka és köztük Palika az egyetlen egy fiu. Még csak tiz éves volt ugyan, de már nagy volt a tekintélye a leányok előtt, no már legalább a kisebbek előtt. Ágnes és Zsuzsika, kik legidősebbek voltak, nem mindig törődtek ugyan Palika beszédével, de Mariska és Katicza, meg a piczike Gizike annál nagyobb tiszteletben tartották. Hogy is ne, mikor Palika ma-holnap már diákul fog tanulni. Ez már nagy dolog! Büszke is volt rá Palika, hogy ő már nem afféle kis fiucska.

De mikor a szép Karácsony beköszönt, Palika is csak úgy örült, mint a többi kicsinyek. Odakint fagyos, zimankós idő volt, a hó sűrű pelyhekben ereszkedett alá és vastag takaróval borítá a földet s esipős északi szél zörgette a lombtalan fák galyait. De odabent a házban annál kedvesebb és vigabb volt az élet. A kályhában pattogva égett a tűz s közelében nagy karos székből kényelmesen elhelyezkedve ült Péter bácsi, kit minden oldalról körül-fogtak a gyermekek. Épen most jött meg a szomszéd városkából és a kicsinyek váltig motogatták a zsebeit, nem hozott-e valami vásárfiát. De biz az ő zsebei mind üresek voltak.

— Hiába kutatgattok, kis kópék, nem hoztam semmit. Karácsonykor nem is az én dolgom, hogy hozzak nektek valamit. A ki jól viselte magát a lefolyt esztendőben, azt ez éjjel meglátogatja a Jézuska.

— És eljön hozzánk is, ugy-e Péter bácsi? kérdé Mariska.

— El bizony, biztatta Katicza. Hiszen emlékszel, tavaly is mennyi szép játékot és képes-könyveket hozott.

— Jaj de szeretném látni! Nem is fekszem le ma éjszaka, megvárom.

— Az pedig nem jó lesz, szólt Péter bácsi komolyan. Tudjátok, a Jézuska nem akarja, hogy lássák, nem is megy be sehová

(Folytatása a 394. lapon.)

A KIS JÉZUS ÉS AZ ÁRVA.

»FÁZNI, fagyni mekkora kín!
Ah oly hideg van oda kinn!
Testem remeg, lelke dermed —
Ó, én szegény, árva gyermek!
Nincsen apám, nincsen anyám,
Aki gondot viselne rám,

Te kis Jézus ott az Égben,
Te vagy minden remény-
ségem!

Fogd pártomat, jövel, jövel
Angyalkáid seregivel!«

*

Igy zokog a szegény gyermek,
Teste remeg, lelke dermed.

*

Egyszerre csak ... mi az? ...
hallga! ...

Ezüst csöngetyűnek hangja.
Kiderül a ködös határ,
Fa kizöldül, zeng a madár,
S virágok közt, fenn az Égen,
Angyalkái seregében,
A napfénytől koszoruzva
Megjelen a kis Jézuska;
Mosolyogva alá tekint,
A szegény kis fiúnak int:
Ruhácskáját egyengeti,
A kebelén melengeti;
Kezecskeit szorongatja,
A két szemét csókolgatja,
S így szól hozzá: »Jöszte
velem,
Rólad a súlyt leemelem,
Jöszte velem, fölfogadlak
Tégedet is angyalomnak!«

*

Az utszélén elhagyatva,
Se nem sírva, se nem fázva,
Ott feküdt a szegény árva,
Arczán mosolylyal — meg-
fagyva.

• A KARÁCSONYI ANGYAL. (Lásd a 397. lapon.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

a hol a gyermekek szépen nyugodtan nem alusznak. Azért én inkább azt tanácslom, feküdjetek le idején. aztán rakjátok ki szépen cipőtöket, harisnyátokat, hátha a Jézuska teletölti. Reggel majd meglátjátok, mit hozott.

— Oh, akkor hát siessünk lefeküdni; kiálták a kicsinyek.

Nem is lábatlankodtak sokáig, hanem bevonultak szobájokba. De mielőtt lefeküdtek volna, azt a nagy kérdést kellett elintézni, hová tegyék cipőiket, harisnyáikat, hogy a Jézuska bizonyosan rátaláljon és tele rakhassa.

— Legjobb lesz, ha zsinórt feszítünk keresztül a szobán s arra aggatjuk fel sorba, szólt Zsuzsika.

Ezt mindnyájan nagyon okos gondolatnak találták és mindjárt végre is hajtották. Palika eleinte kicsinylőleg mosolygott és úgy tett, mintha őt ez az egész dolog nem érdekelné. Beszélhet ám a bácsi, ő már nem hiszi, van már neki esze, tudja ő jól, hogy az a sok szép ajándék honnan szokott előkerülni. De mikor a többiek mind oly nagyon biztak benne, hogy reggelre minden cipőcske, harisnya tele lesz szép holmival, Palika is engedett a nagy okosságból.

— Utóvégre nem árthat... én is odateszem a cipőmet és harisnyámat... hátha különben megféledeknek rólam.

Hanem azért mindig nagyon közönyös arcot mutatott, mintha csöppet sem törődne vele, talál-e majd reggel valamit, vagy sem. Pedig az igazat megvallva, mikor aztán lefeküdt, rettentően erőlködött, hogy ébren maradjon és meglesse: mi fog történni; csakhogy ez nem sikerült, mert alig félóra múlva már lecsukódtak a szemei és mélyen elaludt. Így jártak Katicza és Mariska is, vártak vártak sokáig, addig-addig, míg szépecskén elaludtak.

Másnap reggel arra ébredtek föl, hogy Agnes tapsolva kiáltá:

— Keljete föl, keljete föl! Nézzé-

tek, itt járt a Jézuska, mindnyájunknak hozott valamit!

Ugráltak is ám ki szaporán az ágyból és szedegették le a megtöltött harisnyákat. Volt azokban annyi mindenféle, hogy el sem tudnám mondani, — baba, Paprika Jancsi, labda, rajzeszköz, tarka festék és az volt ám a derék, hogy mindenki épen azt kapta, a mit legjobban kívánt. Palika is csak úgy tánczolt örömeiben, mint a többiek.

— Nézzétek, milyen gyönyörű pár korcsolya! Oly régen kívántam már! A régi nagyon rossz, alig tudok már vele korcsolyázni; hanem ezzel majd úgy röptülök, mint a szél!

Mikor már eleget örültek, végre rágondolták magukat arra is, hogy felöltözzenek. A reggelihez azonban mind elvitte a maga ajándékát s Palika már messziről kiáltá Péter bácsinak:

— Bácsikám, fagyott-e az éjjel jó erősen? Szeretném megpróbálni új korcsolyámat. Ugy-e, elég erős a jég?

— Nem hiszem, kedves fiam. Ma még nem igen lehet korcsolyázni, de ha még egy-két napig tart a fagy, akkor megpróbálhatod.

— De hátha ma is lehetne?

— Mondom, nem lehet. Majd én magam megyek ki veled. Igérd meg, hogy addig nem mégy a jégre.

Palika megígérte, mert a mit Péter bácsi mondott, azt mindig jó volt követni. Őszintén ígérte tehát és meg is akarta tartani ígéretét. De hát ez nem volt könnyű dolog.

Mamáék Péter bácsival látogatóba rándultak, a nagyobbik két leánynak dolga volt a ház körül, a kisebbiket a dada öltöztetgette. Palika egymaga maradt és unatkozott. Máskor talált volna elég játékot, képes-könyvet, de most mindig kezében tartotta a korcsolyát és mindig csak erre gondolt.

— Beh kár, hogy meg nem próbálhatom mindjárt, szólt magában. No de

legalább megmutatom Andornak meg Ferinek . . . minap ugyanis bosszantottak, hogy nincs olyan szép korcsolyám, mint nekik. Most majd én fogom őket bosszantani. Azzal nem teszek semmi rosszat, ha megmutatom nekik . . . ezt nem tiltotta Péter bácsi.

Andor és Feri jó pajtásai voltak Palikának s a falu tulsó végén laktak. Pali tehát szaporán fölkerekedett, de korcsolyáit eldugta kabátja alá, nehogy meglássa valaki. Ha megmondanák Péter bácsinak, még azt hinné, hogy megszegte a tilalmat; pedig csak ártatlan látogatásra megy pajtásaihoz.

De a két pajtás nem volt otthon, a cseléd így szólt:

— Az urfiak amarra a nagy tó felé mentek, talán korcsolyázni akarnak.

Palika egy ideig habozott, menjen-e oda utánok.

— Mért ne mennék? Ha ők korcsolyáznak is, én nem fogom tenni, sőt figyelmeztetem őket is.

De emellett a biztatás mellett valami titkos hang azt sugta neki, hogy talán mégis jobb volna oda sem menni. Erre azonban csak épen egy pillanatig gondolt, aztán gyorsan ment a tóhoz, hol pajtásai javában korcsolyáztak.

— Andor, Feri, mit csináltok! kiáltá Palika. A jég ma még nem elég erős, mondta Péter bácsi.

— Oh, itt a szélén már elég erős, felelt Andor. De nini, milyen szép új korcsolyád van! Bizonyosan most kaptad Karácsonyra. No's próbáld meg, olyan jó-e, a milyen szép.

Palika habozott. Eszébe jutott, mit ígért a bácsinak. De viszont szeretne volna pajtásainak megmutatni, hogy korcsolyája szép is, jó is. Andor és Feri meg biztatták, hogy bátran megpróbálhatja, hiszen látja, hogy ők javában korcsolyáznak. Tudja is azt Péter bácsi, milyen erős a jég. Palika nagyon természetesnek találta, hogy ő is megtegye, amit pajtásai tesznek. A következő perczben már ott korcsolyázott a tavon. Új korcsolyái pompásak voltak, szinte röpiült rajtok, Andor és Feri nem bírtak vele versenyezni.

Rövid idő alatt Palika egészen belemelegedett a mulatságba s többé eszébe sem jutott, mit ígért a bácsinak. Nagy jó kedvvel siklott végig a sima jégen, még arról is megelégedve, hogy volt ott egy hely, mely csak ritkán fagyott be, mert lent valami meleg forrás fakadt. Büszkén fölemelt fejjel egyenesen a veszedelmes hely felé iramodott s még a táblát sem vette észre, mely hosszú póznára volt oda illesztve, intő jeléül, hogy ott nem szabad korcsolyázni. Csak akkor vette észre a veszedelmet, mikor már nem bírt megállani, — a következő pillanatban rémült sikoltással zuhant le a vízbe.

Kétségbeesetten kapaszkodott meg a jég szélébe, de amint ki akart mászni, a jég folyton töredezett s végre mozdulni sem mert, csak kiáltozott. Andor és Feri meghallották és siettek is

segítsé
értek,

mert
lesz a

T
ki Pa
nyórg

a rette

H
ges fű
percz
hidegt
legköz
veszed

tette

a nedv

P
ijedt, m
állapot
sem ta
majd a

D
nedves
fagyom
hon a
Palika
lépett
rögtön
nagy
előzze

Á

és nem
hanem
aggódt
Senki
legkom
a Palik

—
új kor
Szófog
det, ves
aggoda
csolyác
ha látr

segítségére, de mikor a veszedelmes helyre értek, megszeppentek.

— Vigyáznunk kell, szolt Andor, mert ha mi is beleesünk, még nagyobb lesz a baj.

Tanakodni kezdtek, miként mentsek ki Palikát. Ez pedig siránkozva könnyörgött:

— Siessetek, hiszen meghalok ebben a rettentő hideg vízben.

Biz az nem volt mulatságos! egészséges fürdő, de még várnia kellett néhány percig. Már egészen kék lett a nagy hidegtől. Andor végre deszkát hozott a legközelebbi házból és ezt odatolva a veszedelmes helyre, szerencsésen kimentette Palikát.

— Most gyorsan haza, mert rád fagy a nedves ruha; szolt Andor.

Palika erre talán még inkább megijedt, mint mikor a vízbe zuhant. Milyen állapotban kerül haza! Még ha akarná sem tagadhatja el, mit tett; hogy nézzen majd a jó bácsi szeme közé!

De hát nem volt idő gondolkodásra, nedves ruhában nem állhatott kint a fagyon. Busan megindultak hazafelé. Ott-hon a jó mama persze megijedt, mikor Palika félig megfagyva, kékes zöld arcczal lépett be. Nem sokat vallatták, hanem rögtön lefektették és izzasztották, hogy a nagy meghülés következményeit megelőzze.

Ágyban kellett maradnia egész nap és nemcsak a maga ünnepét rontotta meg, hanem a többiekét is, mert mindnyájan aggódtak, nem lesz-e valami nagy baja? Senki sem tudott vidáman mulatni. De legkomolyabb volt Péter bácsi, ki odaült a Palika ágya mellé és így szolt:

— Azt hittem, megérdemelted a szép új korcsolyát, de szomoruan csalódtam. Szófogadatlan voltál, megszegted ígéretedet, veszélybe döntötted magadat s nekünk aggodalmat okoztál. Visszaveszem a korcsolyádat és csak akkor kapod meg újra, ha látni fogom, hogy igazán megérdemled.

Palikának könybe lábadt a szeme, de azért bünbánólag azt felelte, hogy a bácsinak igaza van, méltó a büntetésre. Mikor aztán szerencsésen fölgyógyult, nem feledkezett meg a bácsi szavairól s olyan jól viselte magát, hogy mindenki csak dicsérhette. És a közvetkező Karácsony ünnepén újra megkapta a korcsolyákat s ekkor igazán megérdemelte.

A KARÁCSONYI ANGYAL.

(Képpel a 393. lapon.)

LE A földre szálllok,
Háztól házra járok,
Suhogok a légtelenben,
Nesztelen a léptem,
Ablakon benézek,
Ha mit észre vések;
S ha nincs — még se késem,
Benézek a résen.
Kezemben lángolva
A kis karácsonyfa.
Hadd gyujtsón világot,
Hol sötétet látok.
Érezzék a ragyogáson,
Hogy itt a boldog Karácsony!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Varasdi Ervin. Egy idő óta annyi rongyos szélű, gondatlanul írt, sőt plajbászolt levelet kapok, hogy, ha egyéb nem, de már maga ez az egy körülmény is azt bizonyítja, hogy ezek a levelezők mind ujabb olvasói a »Kis Lap«-nak, akik még nem tudják, milyen szigorún követelem meg e tekintetben is a tisztességet és pontosságot. Nem magamért, de magatokért. Szép írása nem lehet mindenkinek, de tisztán írhat mindenki és gondosan. Ki is jelentem, hogy ezentúl rongyos szélű, mocskos papírosra, tentával vagy írónnal *mázolt* levelet nem veszek tekintetbe. Mert ilyen levéllel fordulni valakihez, épen olyan vétség a jó modor ellen, mint kefeletlen, rongyos ruhában, mosdatlan arcczal s fésületlen fejjel tenni látogatást. — **Csergő testvérek.** Több ízben kijelentettem már, hogy oly rejtvényeket, melyek az én nevemmel foglalkoznak, nem közölhetek, mivel ezt a szerénység tiltja. Pedig a három közt ez van legjobban megszerkesztve. A második régi és fölötte könnyű, a harmadik nem szabatos, mert an-

nak a jelentése nem *zongora*, hanem *zenigora*. — **Fischer testvérek.** Sokad magatokkal vagytok, akik forrón óhajtanák, bár a »Kis Lap« minden nap, de legalább hetenkint kétszer jelenne meg. Egyik olvasó-társatok még azt sem bánja, ha az ára több volna is. Milyen könnyen bánik a legényke a szülei pénzével! A »Kis Lap« hetilap, az is marad. Mert amint *egy* pihenő vasárnapja van a hétnek, úgy van *egy* száma is ennek a kis újságnak. Ha több volna, elvonná figyelmeteket a *szükséges* teendőktől s ezáltal magához lenne hűtelen, mert a megtett munka után való szórakoztatásban rejlik a »K. L.« hivatása és földadata. — **Nedeczky Izidóra.** Ha Szendrő bátyád beküldte a nevét mint megfejtőt, igen természetes, hogy meg is jelelt. Vagy hát mit is akarsz kérdezni? — **Latzkó Klára.** Csak hogy mégis együtt maradunk még egy darabig. Soraid tartalma oly kedves, írásod oly szép, hogy levélkédet eltettem a »K. L.« muzeumába. — **Körösy Mariska.** Levélkédek megörültem. Üdvözöllek! — **Graus Aladár.** Szívesen fogadom a magyarázatot, s a kis Róbertet ölelem. — **Budapestről** jött egy megfejtés, de a név kimaradt alóla. A kit illet, jelentkezze. — **Bankos Irénke.** Az írásod csakugyan javult, de azért ráfér arra még egy kis jobbulás. — **Unger Károly.** Tanítónak igaz van: írásod szép fog lenni. Csak ne csüggedj! — **Szűsz Ilona** (s miért Ilona Szűsz?) A kiadóhivatal egyes pótoltt számokért nem számít föl semmit. A »magyar mesekönyv« kiválóképp alkalmas karácsonyi ajándékkorra, de hét éves fiúnak még korai volna. — **Horváth Endre.** A Széchenyi-szobor nem Huszár, hanem az Engel szobrász műve. — **Holitscher Pali.** Az efféle könnyű feladványokat csinos rimekbe szokás szedni. Mert az ily rejtvényt megszerkeszteni végre sem nehéz. Becset a művészi forma ad neki; de hát ezt a te zsenge korodtól még nem lehet kívánni. — **Majláth Ildikó.** A magyar-honí köztárlat 1885-ben nyílik meg. — **Bürger testvérek.** A Hoffmann elbeszélései magyar fordításban a »Kis Lap« kiadójánál, az »*Athenaeum*«-nál jelentek meg s minden könyvkereskedés által megrendelhetők. Ez elbeszélések nincsenek évfolyamokra, hanem egymástól független kötetekre osztva. Utánvéttel is megrendelhetők. — **Navratil Ákos.** Meg fog jelenni. — **Titsch Ida.** A könyv csak most került elő a kötésből. E számmal együtt veszed az érdemelt jutalmat. Azt a néhány könnyű igazítást szívesen tettem meg. — **Vildmán Sándor.** A m. szám »kis értesítőjében« megkaptad a választ. — **Hubert testvérek.** Olvassátok a Bürger testvéreknek szóló üzenetet. Az titeket is illet. — **Unger Gyula.** Az elaggott magyar író gyámolítására bátran küldheted, amit szántál neki. Én örömezt leszek a könyörödomány átadója. — **Procopius**

Gerda. Azt a kedves gyermeket én személyesen is ösmertem. Pénzküldeményed már ki van mutatva. — **Mérey Józsa és Horn Margit.** Amit Holitscher Palinak üzenek, az nektek is szól. — **Milch Gizella.** Örülök, hogy minden rendben van s hogy meg vagy elégedve. — **M. D.** Hogy hányféle országba jár a »K. L.«, hamarjában meg se mondhatnám. De jár Amerikába, Törökországba, Boszniába, Francia-, Német- s Angolországba is, és persze mindenüvé magyar gyermekek kezébe. — **Fülöpp Irma.** Soraidat kedves tudomásul veszem. — **Kubinyi Irén.** A »K. L.« képeit több jeles művész rajzolja és metszi. A szíves tudakolást köszönöm: jól érzem magamat. — **Kovács S. Gyula.** A kérdezett német lap czíme: »Illustrirte Zeitung für kleine Leute«. Megjelen Lipcsében, Opetz kiadásában. — **Ferenecz Feri.** Bár az írás nem vall gyermeki kéz, mégis szívesen adom meg a tett kérdésre a választ, hogy »hérosz« *höst* jelent. Heroismusnak csak vettek a híret? — **Brüll Olga.** Igazi barbárságot követél el. A találos rimek megfejtését beküldve, *kivágtad* a »K. L.«-ből a feladvány eredetijét, megcsontkítva ez által a példányt. Bizony nem érdemled meg, hogy szüleid járatták neked a »K. L.«-ot, oly kevéssé becsülöd meg! — **Harsányi Irma.** Mért írsz te nekem francia levelet? Hiszen magyar kis lány vagy! S egy szabatos magyar levélke nagyobb örömemre szolgál vala, mint a te, bizony gyarlócska, francia leveled. Más volna, ha fölszólításomra küldted volna. A kért számot meg fogod kapni. — **Mairovitz testvérek.** Ugy látszik, nem vagytok tisztában a szerkesztőség és kiadóhivatal fogalmával. Ha gondolkoztok fölötte, magatoktól fogtok rátérni. — **Ofner testvérek.** Várakozástok teljesülni fog. — **L. J.** Az aradi vértanukra vonatkozó verses küldeményt nem tudjuk mire vélni. — **Freund Miklós.** Miért nem közeledtél bátran? Szívesen beszélgettem volna veled. — **Gasparik Géza.** Leírás és rajz ügyes. Majd sorát keritem. — **Dorina néni.** Levél meg. Addig is ezer üdvözet és jókívánság! — **Dezsán Péterke.** Jóízű levélkédet örömmel olvastam. Ha egyszer művész leszel, elvárjak. — **Grossmann testvérek.** Forduljatok az Eggenberger-féle könyvkereskedéshez. (Budapest, Barátok-tere.) — **Oláh János.** A történések az évezred fordulóját még nem tudták egész pontosággal megállapítani. — **Grünfeld Adolf.** A mutatóvány semmiképp sem biztató. — **Tenner testvérek.** Megérkezett. Átadom. — **Ábrányi Giza.** Forgó bácsi állandóan Bpsten lakik. — **Holitscher Szigfrid.** A »régiség« hibája, hogy »Ferenct«-et mutat »Ferencc« helyett. — **Vagyon Margit.** A szerkesztő nem csak maga ír, de beérkezett munkákat átdolgoz és alkalmaz. A szíves megemlékezés jölesett. — **Antal testvérek.** Már a kérdésre, melyet hozzám intéztél,

megadj
A Forg
amire
lágosít
»keresz
nek me
másik l
el, de
Plotény
lettek.
Dereka
ságot v
ságot h
szül.
a mul
neked i
nőm a
aránt r
Sárfy
gyönyö
1 frt 40
vászonn
ára 2 fr
Barátol
hogy l
szigoru
thényi
Mari a
jut esze
Merza
nyomra
vező ny
addig e
Waller
szolgál,
nyerte e
lem, a r
képrejtv
régí köt
Mert a
jelent. V
tok né
Viczián
beküldö
mire me
hogy m
Hannék
ható az
van kifó
lapba va
harmad
zsemlyé
gesszen.
kinek az
tudok h
veszik.
elbeszél
hatok, eg

megadja a választ minden történelmi tankönyv. A Forgó bácsi postája csak olyasmire válaszol, amire nézve máshonnan nem szerezhettek fölvilágosítást. A rejtvény nagyon emlékeztet a »kereszt névre«. — **Kalmár Károly.** Levelednek megörültem. Kérésedben eljárta. Arra a másik lapból vett idézettel bár elmésséget árusz el, de nem való hozzád. — **Veisz testvérek.** A Plotényi testvérek mind Franciaországban születtek. — **Korbuly Gyula.** Megkaptam, átadom. Derekasán viseltétek magatokat. A szives kívánságot viszonzom. — **Filberger Piroška.** Kívánságodhoz képest cselekedtem. Bizony jó csak jót szül. — **Heht** (talán *Hecht*?) **Jozefa.** Kérdésedre a mult számban olvasható a választ, mely neked is szól. — **Ritoók Margit.** Nagyon köszönöm a valóban szeretetreméltó levelet, mely egyaránt rávall jó fejedre és nemes szivedre. — **Sárfy Arthur.** A »magyar gyermekmesék«, e gyönyörű eredeti rajzokkal díszített munka ára: 1 frt 40 kr. A velin papírosra nyomtatott, finom vászonkötésű, arany sajtólású, dobozos példány ára 2 frt 40 kr. (Kiadta: *Eggenberger* Budapest, Barátok tere.) — **Rötzer Ferike.** Ha megírod, hogy *beteg* voltál, nem lettem volna irántad szigorú. Örülök, hogy már talpra álltál. — **Majthényi Leonie.** Nem egészen szabatos, mert a *Mari-a*-ja rövid, az *A*-ronban pedig hosszú. Majd jut eszedbe más, jobb. Azt szivesen közlöm. — **Merza testvérek.** E rovat figyelmes elolvasása nyomra vezet. — **Könyi József.** A kis leírást a kedvező nyári hónapokra halasztottam, remélve, hogy addig e leírt tájnak fényrajzát iz megkapom. — **Wallerstein testvérek.** Kedves elégtélelmre szolgál, hogy a »K. L.« minden tekintetben megnyerte a tetszéseket. Az új folyam, úgy reménylém, a megelőzőket felül fogja mulni. Az egyik képrejtvényetek már benne van a »K. L.« egy régi kötetében. A másik nincs jól megcsinálva. Mert a »márk« magyarul nem levélbélyeget jelent. Valjón a magyar »bélyeg« szót mért írjátok németesen »belyeg«-nek? — **Dezsőfi és Viczián testvéreknek.** A levelezési lapokat beküldöm szüleiteknek. Tán ők jobban tudják mire megy, mert csak nem tehetem föl rólatok, hogy meg akartátok sérteni Forgó bácsit! — **Hannék Szilárdka.** A kockákban most olvasható az írás, de most meg a vers tartalma ellen van kifogásom, mely egyáltalán nem gyermeklapba való, ép így a párbajos rejtvény sem. A harmadikra nézve meg ellentésem az, hogy *fél* zsemlyét nem szokás árulni. De mindez ne csüggyessen. Majd küldesz most megfelelőt. Leveled *kinék* az írása? — **Bemetzky Aranka.** Itt nem tudok helyet, hol a használt levélbélyeget megveszik. — **Több rendbeli közleményt (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.**

Kis Értesítő.

Ifjusági iratok.

Egész halommal feküsznek előttem a szebbnél szebb, kedvesnél kedvesebb ifjusági olvasmányok, melyeket a kiadók a végből küldöttek a »Kis Lap« szerkesztőségébe, hogy azokat Forgó bácsi figyelmesen átolvasván, róluk véleményt mondjon.

Valóban nehezemre esik a választás, mert mind a hány érdemes rá, hogy megszerezze.

A multkor ajánlott »Magyar gyermek- és népmesék« díszes gyűjteményén kívül, jelent még meg egy csomó egyéb ilyen munka, amelyek sorában méltó helyet foglalnak a *Légrády testvérek* kiadványai. Különösen megtetszett nekem a »Kedves órák« című kötet, angol minta után készült ragyogó kis képeivel, melyekhez aranyos verseket írt a gyermekirodalom terén is jeles *György Vilmos*. E fölöttébb díszes kötet ára 4 frt. — Megható és tanulságos, minden sorában becses könyv »A kis íze« története, számos képpel. Ennek ára 2 frt; díszes vászonkötésben 3 frt 60 kr. — Ugyancsak *György Vilmos* költői tollából folytak a »Sép képekben kis világ« című képeskönyv bájos versikéi. Ennek ára 2 frt, díszes kötésben 3 frt. — Ugyan-e szerzőtül: »Bimbócskáknek rózsaszálak«, ára a többiével egyenlő.

A *Révai testvérek* kiadásában megjelent könyvek nem kevésbé érdemesek a dicséretre és ajánlatra. Itt vannak mindjárt a »Nagy-mama regéi« s a »Szorgalom jutalma« című, színes nyomatú, pompás képekkel díszített könyvek. Egynek-egynek ára 2 frt. — A »Koldus és királyi« története, mely az amerikai *Mark Twain* után van magyarítva, oly vonzó, hogy bizonyára minden gyermekolvasóját meghódítja. Ennek ára diszkötésben 3 frt 20 kr. — Olesó füzetekben kapható ugyancsak e czégnél az »Ifjuság olesó könyvtára«. Mind-egyik füzet egy befejezett teljes elbeszélést foglal magában.

Van hát miben válogatni s a karácsonyi és ujévi alkalomra, lehet mivel kedveskedni: szüle megjutalmazhatja jó gyermekét, kis barát kedveskedhetik kis barátjának, jómódnak örvendő gyermek meglepheti szegény, de érdemes gyermektársát.

Mind e könyveket megrendelhetitek: akár közvetlenül a nevezett kiadónál (a czím elé) — akár pedig bármely hiteles könyvárusnál a vidéken.

Forgó bácsi.

Jótékonyság.

Szegény beteg gyermekek karácsonyfájára adakoztak: Kherndl Iduska és Adelka 2 frt., Szluha Margit és Laczi 1 frt., Szapáry Ilma 1 frt., Majthényi Leonie 1 frt., Rötzer Ferike 1 frt., Vásárhelyi Aranka s Éberling Pálma 2 frt., Édeskuthy Jenő 1 frt., Maderspach Janka és Julka 2 frt 6 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A „Kis Lap“ e most végére járó esztendővel immár huszonötödik kötetét fejezi be. Közel másfél évtizede, hogy a magyar gyermekvilágnak hű barátja, oktatója, mulattató társa, folyvást szem előtt tartva a kitűzött kettős czélt: hogy a kis olvasóknak szórakozás, gyönyörködtetés mellett szívet nemesítő, elmét képző, ismereteket nyújtó olvasmányt adjon. És a mily komoly a „Kis Lap“ ebbeli törekvése, ép oly teljes a siker, mely jutalmazza, mert ma már a hol magyar gyermek van, ott csak igen ritka esetben hiányzik a „Kis Lap“, mely elkíséri a magyar kis olvasót még az ország határain túl is. A hol külföldön magyarok laknak, ott szintén a „Kis Lap“ a gyermekek hű társa, szórakoztatva, oktatta őket az édes hazai nyelven.

Most, midőn a következő, már huszonhatodik kötetre nyílik meg az előfizetés, bizonynyal elég rámutatni a „Kis Lap“ eddigi pályafutására, eddigi elért nagy sikereire. Forgó bácsi „Kis Lap“-ját már sokkal jobban ismerik, hogysen hosszasan ismételnie kellene, mire törekszik s mit fog a lap jövőre is nyújtani kis olvasóinak. Talán a legjobbat mondja azzal, hogy az annyi esztendő óta helyesnek bizonyult uton fog tovább haladni s a „Kis Lap“ beosztása, tartalma ezentul is a régihez hasonló lesz. Az új évvel meginduló elbeszélések, mesék, ismeretterjesztő cikkek már nagy számmal vannak kiválogatva; az első számban

„Az összeesküvők“

czimmel hosszabb, érdekes elbeszélés fog megindulni s e mellett, mint eddig is, minden szám közöl kisebb beszélyeket, cikkeket, költeményeket, művészi kivitelű rajzokat, ugyszintén elmeelcsészítő feladványokat, rejtvényeket, míg Forgó bácsi postája folytonosan fentartja az érintkezést a kis olvasók seregével, felelve, fölvilágosításokat adva kérdéseikre.

Évről évre szélesebb körökben válik házi barátta a „Kis Lap“ s hiszem, a jövő csak még szebb folytatása lesz a multnak, kis híveim serege mindinkább megszorodva fog összegyülekezni. Az új kötetre tehát örvendetes viszontlátásra várja kis híveit

Forgó bácsi.

*

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használatát, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.